

תקות מנחם

גיליון מס'
204

יו"ל לקראת ש"פ חקת
ז' תמוז
הי' תהא שנת עליון

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי' ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לעני"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר זמנים - ב'

מחזור כ"ט שנת הז"ך

בעז"ה יום א' פרשת חוקת א' תמוז ראש חודש הי' תהא שנת עליון - 5770 - ה'פרצת
סיום הלכות שביתת עשור והתחלת הלכות שביתת יום טוב

העגל: "סלחתי כדברך"⁵.

[ואפשר לשאול הרי סלחתי כדברך נאמר גם בפרשת שלח על
חטא המרגלים, אם כן זה היה בתשעה באב כשחזרו המרגלים
משליחותם בארץ ישראל שיצאו בכ"ט סיון והיו שם ארבעים
יום שהסתיימו בתשעה באב, שאז היה חטא המרגלים "בכיה
לדורות", כמש"נ שם "ויבכו העם בלילה ההוא"⁶. ועל תפילתו
ועתירתו של משה רבינו אל סליחת ה' והזכרתו את י"ג מידות
הרחמים ועל זה ענה: "סלחתי כדברך". אי"כ "סלחתי כדברך"
נאמר בתשעה באבעל חטא המרגלים, ולא ביום הכיפורים
בחסא העגל!]

והמענה על זה;

פעמיים אמר ה' סלחתי כדברך; מלבד כ"ל בתשעה באב
בשנה השניה לצאתם מארץ מצרים (כמו שכתוב מפורש
בתורה בפ' שלח); גם ביום הכיפורים בשנה הראשונה
לצאתם מארץ מצרים בסליחה על חטא העגל. ודבר זה אנו
רואים מפורש ברש"י פרשת כי תשא שאומר אחר מעשה העגל
על הפסוק⁷: "ודיבר ה' אל משה פנים אל פנים וגוי' ישב אל
המחנה" ואומר רש"י: לאחר שנדבר עמו היה שב משה אל
המחנה ומלמד לזקנים מה שלמד, והדבר הזה נהג משה מיום
הכיפורים עד שהוקם המשכן ולא יותר, שהרי בשבעה עשר
בתמוז נשתברו הלוחות וכיו' [ואח"כ עושה רש"י את החשבון
מה קרה במשך הימים הבאים עד יום הכיפורים] ב"י תשרי
נתרצה הקב"ה לישראל בשמחה ובלב שלם ואמר לו למשה
"סלחתי כדברך" וכיו'. עכ"ל רש"י.

אי"כ לפי זה אמר ה' למשה סלחתי כדברך גם ביום
הכיפורים על מעשה העגל, ונשאלת השאלה מנין לו לרש"י
זאת, כי מפורש בפסוק שזה נאמר בשנה השנית אחר מעשה
המרגלים?

וההסבר ע"ז: בתפילת משה על חטא המרגלים הוא אומר⁸:

יום כפרה וטהרה

א. את הלכות שביתת עשור לומדים ביום א' פרשת חוקת,
והקשר של ההלכות לשיעור החומש בהחית"ת דיום זה, גם
הוא בולט ומפליא;

שביתת עשור, הוא יום הכיפורים, והתחלת פרשת חוקת
מדברת ע"ד עניני פרה אדומה וטהרתה. וכמו שיום הכיפורים
מביא כפרה, והכפרה מביאה טהרה, וכמש"נ בתחילת פרשת
אחרי¹ ששם מדובר על עניני עבודת יום הכיפורים: "כי ביום
הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם, לפני הוי'
טהרו"; היינו שיום הכיפורים מביא כפרה וטהרה, ע"ד זה
גם פרה אדומה מביאה טהרה וכפרה כמש"נ בפרשתנו²
"וביום השביעי יטהר".

ואח"כ בפרשה מביא רש"י שענין פרה אדומה הוא גם ענין
של כפרה כמ"ש רש"י (מהגמ' מועד קטן³) על הפסוק⁴: "ותמת
שם מרים. למה נסמכה פרשת מיתת מרים לפרשת פרה
אדומה, לומר לך מה קרבנות מכפרים [ספרים אחרים: כמו
שפרה אדומה מכפרת], אף מיתת צדיקים מכפרת, היינו שגם
פרה אדומה מביאה גם טהרה וגם כפרה.

סלחתי כדברך

ב. עוד ענין מופלא שרואים דמיון בין יום הכיפורים ופרה
אדומה; ששניהם באו בגלל מעשה העגל והם תיקון ותשובה
על חטא העגל;

יום הכיפורים;

כל הענין של יום הכיפורים התחיל מהכפרה וסליחה על
מעשה וחטא העגל, שהקב"ה גמר את הסליחה על חטא העגל
שהיה ביום י"ז בתמוז, ואח"כ עלה משה למרום למשך
ארבעים יום והתחנן עבור בני ישראל עד כ"ט באב, ואח"כ
בר"ח אלול עלה להר לעוד ארבעים יום, שהיו ימי רצון וימי
סליחה ומחילה ונגמרו ביום הכיפורים שאז אמר ה' על מעשה

⁵ שלח יד, כ.

⁶ יד, א.

⁷ תשא לג, יא.

⁸ שלח יד, יט.

¹ אחרי טז, ל.

² יט, יב.

³ מו"ק כח, א.

⁴ כ, א.

ביטול לה'

ד. ביום הכיפורים מתבטא הביטול המוחלט של היהודי לה', שעושים תשובה בלב שלם ונשבר, ולובשים בגדי לבן פשוטים ודומים לביטול כל עניני עוה"ז, וכמלאכי השרת, ומשתחוים בפשוט ידים ורגלים, שמורה על הביטול המוחלט, ונקרא "שבת שבתון", היינו שביתה וביטול מוחלט מכל עניני עוה"ז. וגם שריפת הפרה לאפר, מורה על הביטול המוחלט, וזה מתבטא גם בזה שלוקחים "עץ ארז ואזוב" וכנ"ל אומר רש"י שהארז גבוה מכל האילנות "לסימן שמי שנתגאה וחטא ישפיל עצמו כאזוב הנמוך".

חוקת – חקיקה

ה. גם ענין ה"חוקת" והחוקים, מורה על קיום התורה בביטול שלמעלה מטעם ודעת, וכן המבואר בחסידות, שקשור עם אותיות החקיקה שבטלים ומאוחדים עם האבן והלוח שנכתבו עליהם, שמורה על הביטול והאחדות של היהודי עם ה' והתורה. וכנ"ל כן הביטול של היהודי לה' ביום הכיפורים.

"תקות" חוט השני¹⁶

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. יום הכיפורים – כפרה וטהרה, וכן פרה אדומה.
- ב. יום הכיפורים – כפרה וסליחה על מעשה העגל וכן פרה אדומה.
- ג. יום הכיפורים – ביטול וכן שריפת הפרה לאפר.
- ד. חוקת – ביטול וקבלת עול לחוקים שלמעלה מטעם ודעת.
- ה. חקיקה – ביטול.

* * *

בעז"ה יום ד' פרשת חוקת, ד' תמוז

ה' תהא שנת עליון - 5770 - ה'פרצת

סיום הלכות שביתת יום טוב והתחלת הלכות חמץ ומצה

הפיכת התמוז ליום טוב

א. לומדים את הלכות שביתת יום טוב בימים הראשונים של חודש תמוז, ואפשר לומר הקשר; התוכן של חודש תמוז הוא שלוקחים חודש שמצד עצמו ולכתחילה לא היו בו ימים טובים והופכים אותו לימי שמחה ויום טוב.

ואדרבה, בחודש זה היה שלב חמור שהביא לחורבן בית המקדש שבו הובקעה העיר, ע"י שפרצו את חומות ירושלים, גם בבית המקדש הראשון וגם בבית המקדש השני. ותיקנו בו החכמים תענית בשבעה עשר בו, אבל המטרה של תענית זו וכן כל שאר התעניות שייחפכו לששון ולשמחה ולימים טובים. וכמו שאומר הרמב"ם בסוף הלכות תעניות¹⁷ ומביא את נבואת זכריה¹⁸: "צום הרביעי [שהכוונה היא לשבעה עשר בתמוז בחודש הרביעי] וצום החמישי וצום השביעי וצום

"סלח נא לעוון העם הזה כגודל חסדך, וכאשר נשאתה לעם הזה ממצרים ועד הנה" ואח"כ נאמר בפסוק הבא "ויאמר ה' סלחתי כדברך". ואפשר לפרש בזה שני פירושים; א) שמשא רבינו מתחנן לה' שישלח לעם ישראל על מעשה המרגלים כמו שסלח אחרי יציאת מצרים, ששם אמר וסלח במילים "סלחתי כדברך" (שלפי סלחתי כדברך מוסב על דברי ה' ביוהכ"פ, סליחה על מעשה העגל).

או ב') שהפירוש הוא שמשא מבקש שה' יסלח כאן כמו על חטא העגל, וכאן אומר ה' "סלחתי כדברך", סימן שגם ביציאת מצרים היו דברי ה' בסליחה "סלחתי כדברך". בכל אופן יוצא מרש"י בפרשת כי תשא שביום הכיפורים אמר ה' וסלח במילים "סלחתי כדברך".

פרה אדומה – כפרה על העגל

ג. וכן מוצאים בפרה אדומה שבאה על מעשה העגל, הרבה פרטים במעשיה שהם דומים ונלקחים ממעשה העגל, כמו שאומר רש"י בפרשתנו חוקת⁹ שמפרש את כל הפסוקים והפרטים בכל מעשה פרה אדומה שהם כנגד וכפרה על מעשה העגל; וז"ל (בסיום פרשת פרה אחרי שמפרש הפסוקים כפשוטם והלכותיהם): "ומדרש אגדה העתקתי מיסודו של רבי משה הדרשן¹⁰, וזהו: ויקחו אליך. משלהם, כשם שהם פרקו נזמי הזהב לעגל משלהם, כך יביאו זה לכפרה משלהם: פרה אדומה. משל לבן שפחה שטיניף פלטיין של מלך, אמרו תבוא אימו ותקנח הצואה, כך תבוא פרה ותכפר על העגל: אדומה. על שם יאדימו כתולע¹¹ שהחטא קרוי אדום: תמימה: על שם ישראל שהיו תמימים ונעשו בו בעלי מומין, תבוא זו ותכפר עליהן ויחזרו לתמותם: לא עלה עליה עול. כשם שפרקו מעליהם עול שמים: אל אלעזר הכהן. כשם שנקחלו על אהרן שהוא כהן. לעשות העגל. ולפי¹² שאהרן עשה את העגל לא נעשית עבודה זו על ידו שאין קטגור נעשה סניגור: ושרף את הפרה. כשם שנשרף העגל: עץ ארז ואזוב ושני תולעת. שלשה מינין הללו כנגד שלשת אלפי איש שנפלו בעגל: וארז. הוא הגבוה מכל האילנות, ואזוב נמוך מכולן; סימן שהגבוה שנתגאה וחטא ישפיל את עצמו כאזוב ותולעת ויתכפר לו: למשמרת. כמו שפשע העגל שמור לדורות לפורענות שאין¹³ לך פקודה שאין בה מפקודת העגל שנאמר¹⁴: "וביום פקדי ופקדתי וגו'", וכשם שהעגל מטמא כל העוסקין בו כך פרה מטמאה כל העוסקין בה. וכשם שנטהרו באפרו שנאמר¹⁵: "ויזר על פני המים וגו'", כך ולקחו לטמא מעפר שריפת החטאת וגו'".

רואים מכל זה שכל הפרטים ממש במעשה הפרה וטהרתה מבטאים את מעשה העגל וכפרתו. וסיום וגמר הכפרה והסליחה על מעשה העגל הוא ביום הכיפורים [ואפשר לומר שכשם שכנ"ל אין לך פקודה שאין בה מפקודת העגל, מסתבר לומר גם שבכל כפרה יש בה גם כפרה על מעשה העגל, ובפרט כפרת יום הכיפורים שהימים האלה נזכרים ונעשים וחוזרים על הפסוק "סלחתי כדברך" שנאמר בעגל].

⁹ יט, כב.

¹⁰ תנחומא ח. במדבר יט, ח. וראה בתוסי' מו"ק כח, א, ד"ה "מה פרה".

¹¹ ישעיה א, יח.

¹² ברכות מט, א. ר"ה כו, א.

¹³ סנהדרין כב, א [ואפשר לומר בכ"ב, א – גימטריא 103 – גימטריא "עגל" גם

[103].

¹⁴ תשא לב, לד.

¹⁵ שם פסוק כ.

¹⁶ יהושע ב, ח. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" - להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

¹⁷ פי"ה הי"ט.

¹⁸ זכריה ח, יט.

העשירי יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים, והאמת והשלום אהבו".

היינו שכל המטרה של כל הצומות, הפיכתן לימי **יום טוב**. וענין זה בולט ביותר ב"ז' (תמוז) – גימטריא **טו"ב**, ובפרט בסיום של הלכות **יום טוב**.

הפיכת הע"ז

ב. וענין זה אומר אד"ש מה"מ בשיחות מתבטא גם במשמעות של המילה **"תמוז"** שהיתה שם של עבודה זרה, וכמו שנאמר¹⁹: "הנשים מבכות את **התמוז"** [וכפי שמפרשים שהיה פסל שעפעפי עיניו מעופרת, והיו מסיקים ומדליקים מבפנים אש והעופרת היתה נוטפת טיפות שהיו נראות כדמעות בכיה, לבטא שהעבודה זרה בוכה ורוצה קרבנות, שזהו הפירוש "מבכות את התמוז". ויהודים לקחו את שם העבודה זרה מבבל והופכים את זה לשם של חודש יהודי, היינו ששם זה קיבל ומקבל עליה מבחינת עבודה זרה לחודש קדוש שמשמש את הקדושה שזהו הפירוש במאמר חז"ל²⁰ "שמות החודשים **עלו** עימם **מבבל**", היינו שהחודשים והענינים של בבל **נהפכו** וקיבלו **עליה** לחודשי ישראל הקדושים.

ובפרט "תמוז" שהוא שם עבודה זרה שנהפך לקדושה שזהו כל תוכן עבודת ישראל בגלות להפוך את הגלות ולעשות ולהפוך מגולה לגאולה, ובענינו להפוך התענית והחורבן ל**יום טוב**.

חודש של גאולה

ג. ואומר אד"ש מה"מ שענין זה – ההפיכה – מתבטא גם בזה שמחודש של חורבן וגלות ושביה של כ"ק הרבי הקודם נהפך לימי גאולה וימי שמחה; ג' תמוז וי"ב-י"ג תמוז, כהכנה ליום י"ז בתמוז שיהפך מאבל ליום טוב.

וכמו שהרמב"ם אומר בסיום הלכות תענית²¹ שימי התעניות לא רק שיתבטלו, אלא שהם עצמם יהפכו לימי ששון ושמחה ויום טוב.

ועי"כ גם לראות את יום **ג' תמוז**; במקום שהוא יום של כיסוי והעלם, כמו שכתוב בזוהר על המשיח שהוא נגלה נכסה ונגלה [ולא ח"ו יום של הסתלקות מהגוף, כי נשיא הדור הוא "צדיק יסוד עולם", שזהו נשמה בגוף גשמי חי וקיים שדרכו עוברים כל ההשפעות כמו שאומר רש"י בגמ' תענית²² על יעקב אבינו שבאמת חי היה בגוף גשמי.

וי"ל שההכרח של רש"י (וכן של תוס' שמביאים ה"מעשה דחושבים" מהגמ' בסוטה ששם כתוב "פתח יעקב עיניה ואח"כ" בגשמיות, ומחושבים לומדים שאין להכנס עם הגוי והאויב למשא ומתן, אלא לבטלו מיד, וזהו הצורך להביא **המשיח** – חושים – אותיות **משיח**) כי אם יעקב לא מת רק ברוחניות כמו שיש כאלה שחושבים לפרש, א"כ מה השאלה של הגמ' "ויכי בכדי חנטו חנטיא וספדו סופדניא וקברו קברניא" אם בגשמיות הוא מת, ולכן מוכרח רש"י לפרש שלא מת הכונה פשוט בגשמיות שנשאר בגוף גשמי חי, **נשמה בגוף**] וכמו ג' תמוז אצל הרבי הקודם נהפך ההעלם לגילוי וגאולה, כך גם עתה בדורנו יהפך מיד ממש ההעלם לגילוי **יום טוב**. והרי ביום זה וביום הקודם ולמחרת לומדים את **הלכות יום**

טוב [ואז הופכים את ה"מבכות את התמוז" מבכיה ודמעות של דאגה לדמעות של **שמחה** והתרגשות ויום טוב, כן תהיה לנו מ"ד ממ"ש, **נאו!**, התגלות מלך המשיח!]

[ואפי"ל יום **טוב** – מ'ל' אבנים **טובות** ומאירות; שכרגיל מצד עצמן אינן מבריקות ומאירות ועל ידי שמשפספין אותן ומבריקים מוציאים ומגלים את היופי באור והברק שבהם. וכן הוא בחודש תמוז ע"י הצרות וההעלם התגלה החג ואור הגאולה של ג' וי"ב-י"ג תמוז, ובקרוב ממש יהפך התענית ל**שמחה** ויום טוב!].

"תקות" חוט השני¹⁶

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

א. הפיכת התמוז – חודש חורבן – לחודש יום טוב – י"ז (טוב) תמוז.

ב. הפיכת התמוז – שם ע"ז לחודש קדוש.

ג. הפיכת חודש החורבן (בקיעת חומות העיר) לחודש

של ימים טובים וימי גאולה; ג' תמוז, וי"ב-י"ג תמוז.

* * *

בעז"ה יום שב"ק פרשת **חוקת**, ז' תמוז

ה' תהא שנת עליון - 5770 - ה'פרצת

סיום הלכות **חמץ ומצה** והתחלת הלכות **שופר סוכה ולולב**

מצה – ענוה וביטול

א. מבואר בחסידות ובשיחות אד"ש שענין המצה ומעלתה, שמורה על ביטול לה', מה שאין כן החמץ והשאור שמתנשא ומגביה עצמו, שמורה על מידת הגאווה. אבל המצה מורה על הענוה וביטול לה' [וזה בא ע"י "מצה" מלשון "מצה ומריבה" היינו המלחמה עם העיסה וכפייתה שלא תחמיץ ותתנשא].

וענין הענוה אצל היהודי היא ע"י שבטל באופן מוחלט לה', שזה קשור עם שם פרשתנו וענין ה"חוקת", כמבואר בחסידות שהיא מלשון **חקיקה**, היינו שהוא כמו אותיות החקיקה שנעשים מציאות אחת עם הדבר שנכתבים עליו, וכן היהודי הוא בבחינת ביטול וחקיקה ומציאות אחת עם הקב"ה (כמבואר בפרטיות לעיל בסיום על הלכות שביתת עשור).

ה' במצה – תשובה וביטול

ב. מבואר בחסידות ובשיחות אד"ש מה"מ²³ בקשר לאותיות ח' וק' שב"קרח" וב"חוקת"; שבשתי אלה יש ג' קוין שמורים על בחינות מחשבה ודיבור ומעשה [וכמו באות ה' שהעולם נברא בה]. וגג האות והרגל הימני מורים על מחשבה ודיבור, והרגל השמאלית מורה על המעשה, והחסרון של האות **ק'** שהרגל השמאלית יורדת למטה מן השורה שמורה על מעשים שליליים, והחסרון של אות **ר'** שלגמרי אין את הקו והרגל השמאלית, שמורה שהדברים נשארים במחשבה ודיבור ולא יורד למעשה. והחסרון של האות **ח'** לעומת האות ה', שבאות ח' הרגל השמאלית מחוברת אל הגג, משא"כ באות ה' יש הפסק בין הגג לרגל השמאלית.

שהמשמעות של זה שצריך להיות הפסק בין המחשבה והדיבור למעשה; ז.א. שגם אם חשב ודיבר והחליט לעשות משהו צריך להיות הפסק ועוד פעם מחשבה שניה מה וכיצד לעשות ואם הם מחוברים זה ענין של פזיזות וחסרון [ועי"ד הענין של "מעלה גרה"י], וגם שהמעשה צריך לדעת שהוא נמוך

²³ לקו"ש ח"ח פרשת קרח - א.

¹⁹ יחזקאל ח', יד.

²⁰ ירושלמי ר"ה א, ב. ב"ר מח, ט.

²¹ סוטה יג, א.

²² תענית ה, ב.

וצריך לקבל מהמחשבה והדיבור שהם רוחניים יותר.
וב"חוקת"²⁴ האות ת' יש לה בליטה ותוספת ברגל למטה זה מתקן את החסרון של האות ח', כי הנקודה למטה מורה על ביטול.

וזוהו החסרון של ה"חמץ" שבו האות ח' היא במקום האות ה' [שבמילה מצה, והרמב"ם קורא להלכות "חמץ ומצה", ולא "הלכות פסח" כבשו"ע], שבה"א יש הפסק למעלה כמבואר לעיל, וכן מורה על האפשרות לתשובה לעלות למעלה ובח"ת הוא סגור מלמעלה ויכול רק לרדת למטה "לפתח חטאת רובץ" היינו שאינו שב בתשובה רק יורד למטה, משא"כ ה"א מורה על העליה.
וכן האות ה"א מורה על ביטול.

"תקות" חוט השני"¹⁶

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

א. מצה – ביטול, וכן חוקת – חקיקה וביטול.

ב. ה' של מצה – מורה על תשובה ועליה, וכן על ביטול.

* * *

"ראשית עריסותיכם תתנו להוי"

א. בקשר למתנות כהונה שדובר ע"ז בגליון הקודם ובפרשת קרח ובפרשת שלח מדובר ע"ד מצות חלה – "ראשית עריסותיכם תתנו להוי".

וב"ראשית עריסותיכם" – כמה פירושים: א) כפשוטו, עריסה – מלשון – עיסה. ובדרך רמז בעבודת ה' (מפרש הרבי הרי"צ) "עריסה" – משמעה – מיטה. היינו שהדבר הראשון בבוקר כשקמים מהמיטה להקדיש לה' לתפילה ותורה.

וכן "ראשית עריסותיכם להוי" – שבשנים הראשונות של החיים, כשיוצאים מעריסת התינוק שהיו מוקדשות לה' – ללימודי קודש, כי הרביים לא רוצים שילד יהודי ילמד כלל לימודי חול.

וכן מפרש הרבי הקודם, "ראשית עריסותיכם להוי", שהתלמידים יתחילו היום כשקמים מהמיטה בלימוד לימודי קודש [כי "כל חלב להוי" – השעות הטובות ללימודים הן בבוקר], ואם יש מקומות שחושבים שמוכרחים לתת לילדים גם לימודי חול – אך בשום אופן לא בבוקר, לפני הצהריים בשעות הראשונות שקמו מהמיטה, אלא אחרי הצהריים [ובכלל הרבי בשיטה ומורה שלכתחילה ילד בכלל לא ילמד לימודי חול, ומה שצריך לדעת בשביל החיים ובשביל הפרנסה, אפשר ללמוד איתו אחרי שנות הישיבה, ולאחרונה הוכח, שעשו קורסים לחרדים אחרי שנות הישיבה כדי להכנים לפרנסה, ובזמן קצר קלטו את הלימודי חול, והצליחו בבחינות 100 אחוז, הרבה יותר מאשר תלמידים שלמדו לימודי חול גם בילדותם] (כי בשנות הבחורות והילדות צריך "ללוש" במוח רק לימודי קודש).

כל חלב להוי

ב. בישיבות באמריקה שחשבו שצריכים ללמוד לימודי חול, למדו הלימודי קודש בבוקר והלימודי חול מאוחר אחרי הצהריים [עד שעודד אד"ש את המוסדות כ"אהלי תורה" שלא ילמדו בכלל לימודי חול].

ופעם בזמן האדמו"ר הקודם השלטונות כאן גזרו שילמדו הלימודי חול לפני הצהריים בבוקר (כי יותר קל להם לפקח על הלימודים באותו זמן שגם לומדים הגויים) והאדמו"ר הקודם לא הסכים בשום אופן, ותבע כי נאמר "ראשית עריסותיכם להוי" היינו שהשעות הראשונות של היום כשקמים מהעריסה צריך להיות מוקדשים להוי, ללימודי קודש [וגם הראש רענן, ונאמר כל חלב וכל ראשית לה'] אבל ראשי הישיבות הלא חסידיים נטו כבר

להסכים עם הגזירה (העיקר שנותנים להם גם ללמוד תורה), אבל הרבי הקודם תבע שצריך לעמוד ע"ז במסירות נפש ולא לוותר, ובזכות הרבה מוסדות שצייתו לרבי הקודם לבסוף בוטלה הגזירה ובכל המוסדות אם לומדים לימודי חול זה אחה"צ בסוף היום.

לבטל לגמרי הלימודי חול!

ג. בהתוועדות פורים ה'תשכ"ט כשהייתי כאן בקבוצה, כשדיבר כ"ק אד"ש מה"מ בקשר לשלימות ארץ ישראל, ושאלו היהודים התוקף החזק, וביאר למה אין היהודים מקיימים את הציווי הפשוט והאנושי (שגם הגויים מודים בזה) הכתוב בחז"ל "הבא להורגך השכם להרגו" [ובדרך אגב הרבי דייק: לא כתוב "השכם והרגו" אלא "השכם להרגו", ולכאורה הלשון הרגיל בחז"ל והרגו? אלא שהכוונה השכם בשביל להרגו ובפועל לא תצטרך להרגו, כי שהאויב יראה את הנכונות והנחישות של היהודי הוא יכרח, ולא יצטרך בפועל ממש להרגו (כי איננו מעוניינים בשפיכות דמים בפועל)] אבל למה היהודים בארץ לא מקיימים ציווי זה לפועל!?

והסביר אד"ש מה"מ: היהודים בטבע יש להם "פרומקייט" (=קנאות דתית) ואם הפרומקייט הולך באפיק הנכון, הולך בעניינים דתיים (כדלהלן), אבל אם לא, אזי הפרומקייט הולך שלא להרוג גוי כשצריכים להרגו...

ובמה נורמלי צריך ללכת הפרומקייט של היהודי; שבמקום ללמוד כל היום עם הילדים לימודי קודש ועל ה"שפיץ מעסיג" (=קצה המזלג) לימודי חול, זהו לא פרומקייט, הפרומקייט של היהודי מתבטא שמבטל לגמרי את הלימודי חול!

יהודי לא יודע שפות זרות!

ד. בהתוועדות זו באותם הימים התחילו להופיע ולהשתתף אורחים "מודרניים", והרבי אמר שיש כאלה שרוצים להוכיח מהמגילה שצריכים לדעת שפות זרות; כי איך הציל מרדכי את אחשוורוש (שמוזה אח"כ התחיל הנס) ע"י שהבין השפה שדברו בגתן ותרש.

וע"כ אמר אד"ש: מאכן ראייה שיהודי לא צריך לדעת שפות זרות; כי למה בגתן ותרש דברו להתנכל במלך במקום שהיה מרדכי, כי הם היו בטוחים שמרדכי כיהודי רגיל לא יודע שפות זרות, אמנם מרדכי היה "מרדכי הבלשן" כי היה חבר בסנהדרין (שצריכים לדעת ע' לשונות כדי להבין את בעלי הדין בדיני נפשות) אבל נורמלי יהודי לא יודע שפות זרות...

השלמה לפרשת קרח

פרחים לכבוד שבת

בשיחה לתלמידות "בית רבקה" המסיימות שהיתה בשבוע דפרשת קרח, אמר פעם כ"ק אד"ש שמהפרשה יש "סמך" למנהג שמביאים פרחים הביתה לכבוד שבת קודש;

כתוב בפסוק (קרח יז, כג): "ויבא משה אל העדות והנה פרח מטה אהרן וגו' ויוצא פרח וגו'". והרי כל בית יהודי הוא כמו בית המקדש כנאמר (תרומה כה, ח): "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם".

לזכות

החתן הרה"ת יוסף יצחק והכלה מרת לאה מושקא שיחי

שטראקס

מזל טוב! מזל טוב! ליום נישואיהם ר"ח תמוז הי' תהא שנת עליון שיזכו לבנות בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה והחסידות וירוו הוריהם מהם ומכל יו"ח רוב נחת יהודי חסידותי, מתוך בריאות אושר ושמחה תמיד כל הימים! ויזכו לקבלת פני משיח צדקנו בגאולה השלימה מי"ד ממ"ש, נאו!

(דברים שטאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביתחניס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

²⁴ עיי' ספה"ש ה'תנשי"א שיחת ש"פ קרח ע' 656.